

De olde maarkpomp

Enschedesche Courant, 25 juni 1893

INGEZONDEN

(Van ingezonden stukken wordt de copie niet teruggegeven).

Geachte Redaktie, olden buurman!

I'j hebt mi'j zeker almoal al vergetten; ik ow nog nig en zal dat ook nooit doen. Al zegt ze dat ik een present an de stad bin, het kump mi'j veur dat ik er nig noa behandeld worr. As old iezier heb ze mi'j achter de school an de Hoksebergerstroat henne smetten um doar deur weer en wind meer heelmoal te verroesten. Wilt ze met gewield van mi'j of, waarom mi'j dan nig as old iezier verkocht of geet het slecht een present te verkoopen? As ik hier echter zoo bliew liggen, kump niks van mi'j terecht, net zoo min as van de schoolbanken dee hier bi'j mi'j ook al zoo lang boeten ligt um kapot te goan. Beheurden wi'j meer an nun pattekelier dan zolt, deink ik, wal anders goan. Now bekommert zich numms um ons. Ik har eerst nog hoppe een aander net plaetsken te kriegen, meer mis ik geleuf er niks meer van, doar lig ik al te lang veur hier. Woarum heb ze mi'j nig ergens aanders henne zet en dan met ne staandpiep van binnen, dan hak mi'j net zoo goed as ieder old Enschedéer met de waterleiding verdroagen. Zollen al dee old Enschedéers now niks meer in het werk können stellen dat ik nog weer met kon doen. O, as ik alles zoo noa deink, jonge, jonge, wat heb ik met mennigeen op de maark al wat met emaaft en now zol zich numms meer um mi'j bekommern. Ik kan 't nog nig geleuwen. Loat ze bedeinken met ééne standpiep bin ik weer in orde en het *oldste sieroad* van de stad blif in weerde. Ieder olden kammeroad verzeuk ik vrindelik ees te kommen kieken achter de school van meester Teerink hoo ze met mi'j en dee schoolbanken doot, misschien veraandert het dan nog.

En now nog wat aanders. Men klaagt nog altied dat miene opvolgster, de fontein, gewoonlik eslotten is en gin water gef. Mien water mocht al nig zoo goed wein as het eere, men hef het toch minstens ne halve eeuw edronken en wel er ook kwam en op welken tied, dit dö niks ter zake, as ze dörst hadden kwammen ze meer en ze kregen te drinken zoo völ as ze wollen. Wat har ik het vrooger ook Vri'jdags en Zoaterdags nig drok as ze an 't schrobben en glazewasschen warren. Now mot ze nog meer ees kommen um water, mis, nun voelen speulbak könt ze zeen, meer niks kriegen. Dat is zeker veuroetgaank!

Now ze de laatste tied er ower doot um muziek op de maark te hebben, heb ik wal ees edacht: ze konnen ower den bak um de fontein wal plaanken leggen en doar de muziekanten op zetten, as ze dan gin water gef, döt ze toch nog wat dienst. Ik heb al heel wat muziek op de maark eheurd. Van dat prusche geschetter tot wal heel fien ook. Stel ow ees vuur, dat ik er nog stun met dee beume um mi'j hen en de muziekaanten gungen dan op nun mooien oawend op steule onder dee beume zitten bloazen, dan wed ik dat de meinschen almoal schik hadden en numms vroagen zol wat veur nen naam ze an dee muziek zollen gewwen. Nee ze zollen, zoo as altied, dankboar an het Koor wein wat de oetvoering gaf.

Ziezoo, olden buurman, ik schei er veur 't oogenblik oet met de pen, meer schriew ow toch nog wal ees weer. Ik hop dat mienen volgenden bettere berichten van mi'j bevat. Adjuus.